

OBERCZIÁN GÉZA

Áramlás

Tigrismintás bikinialsó. Magasan fölöttem a meredek vízmosságban. Kiszáradt patakmederben kapaszkodtam fölfelé, már alig vonszoltam magam, a pesti flaszterhez szoktam, nem a Királykőhöz. Lenézni nem mertem a tériszonyom miatt, följebb pedig – mint csábító ígéret – a tigrismintás bikinialsó egyenletesen ringva távolodott, össze kellett volna szednem magam, hogy utolérjem, de én inkább megálltam, és bámultam a nem mindennapi látványt. Még sosem láttam ilyen szépet, mint az aprócska fürdőruhában fölfelé mászó karcsú szőke lány. A helyzet rémisztő volt, egyrészt mert mindig kerültem a meredek sziklákat, ugyanis lebénultam a félelemtől, másrészt kerültem a feltűnően szép lányokat (hallottam valahol, hogy a szép nők a fantáziátlan férfiaknak valók, ezzel vigasztaltam magam), mert hasonló bénultság jelentkezett. Tapasztalatom szerint ez a két helyzet tudott a legjobban kizökkenteni a nyugalmamból és magabiztosságomból. És az idegenek. Egy pillanatilag vágyakozva gondoltam a táborra, ahol a többiek a sátrakban pihennek, vagy kanalizatják a paprikás krumplics maradékát, sört isznak rá: hülye vagy, öregem, ne sajnáld magad, semmi sem ér fel ezzel itt, ilyen még nem láttál! A lány intett, hogy induljak már tovább, így a tigrismintás bikinifelső is megmutatkozott a dús, formás kebleken, az összes félelmem ellenére rendszeresen fel-félpillantottam rá, óvatosan, nehogy bunkónak tartson a kendőzetlen stírölésért, végül elszántan nekiindultam, és a közvetlenül előttem lévő kövekre koncentrálni négykézláb mászva kapaszkodva próbáltam beérni.

A tágas tisztást, ahová felmásztunk, egyik oldalról meredeken feltörő sziklafal, a másiktól sűrű, ember nem járta fenyőerdő határolta, előttünk a végtelen kilátás, az egész Barcaság a Nagykőhavasig, mellette a Schuler, és azon is túl a Bucsecs kékes-lapos tömbje. Tátott szájjal néztük, Brassót kerestem a párában, ahonnan reggel indultunk, talán felfedeztem a Cenket a város közepén, de lehet, hogy csak egy felhő volt.

Részlet a szerzőnek a kiadónk gondozásában áprilisban megjelenő kisregényéből.

Még lihegtem az erőlködéstől, amikor Eszter megcsókolt, hosszan, egészen hozzásimult majdnem méztelen testével az átizzadt pólómhoz, szorított magához, mohón itta a csókot, mint az utolsó csepp vizet a sivatagban. Sebtében ledobált ruhákból készült fekhelyen szeretkezünk, egy szó el nem hangzott köztünk, csak a mámor hangjain felelgettünk egymásnak. Rettenő ideges voltam, ügyetlenkedtem, egyáltalán nem volt rutinom ilyen helyzetekre, a barátnőmmel csak nemrég jutottunk idáig négy év után, és tudtam, hogy az még nem volt az igazi, mindketten az elsők voltunk egymásnak, de Eszter magától értetődő természetességgel segített. Orvostanhallgató!, áldottam az eget: még jó, hogy ért a testhez, még jó, hogy élvezi...

Utána sokáig feküdtünk, könnyű voltam, szinte szálltam, szélesen mosolyogtam, nem bírtam abbahagyni, ő révülten nézett, nem szóltunk. A távolban egy ragadozó madár rikoltott, talán örömeiben, hogy karmait belemélyeszhette egy áldozat húsába, én is belemarkoltam Eszter oldalába, ő csiklandósan felsikkantott. Fantasztikus vagy!, mondtam: majd rájössz!, súgta vissza a lány. Ezek voltak az első szavak, amiket váltottunk. Azt sem bánom, hogy ott kell lemásznunk, ahol feljöttünk, ezután már semmi sem számít... motyogtam Eszter fülébe. De nem kell, válaszolta a lány.

Egy hét a Déli-Kárpátokban és a Hargitán, ez volt a terv, vándortábor velem egykorú fiatalok társaságában, kivétel nélkül orvostanhallgatók Marosvásárhelyen, erdélyi magyarok, akik ott születtek, ott élnek, ismerik a helyet, mint a tenyerüket, varázslatos nyelven beszélnek, valamennyien Laci évfolyamtársai vagy egyetemi barátai. Csak az volt a baj, hogy Laci nem jöhetett el, megint rosszul lett, kímélnie kellett magát, komoly kivizsgálásoknak nézett elébe, ezt a nyarat klinikákon, rendelőkben és várótermekben fogja tölteni. Sajnáltam, mert nagyon szerettem őt, egyik legjobb barátom volt, és imponált is az okos, intelligens, kiváló tanuló unokatestvér, de azért is, mert ő lett volna az egyetlen ismerősöm a csapatban. Annyira hirtelen, egyik napról a másikra szerveződött az egész, hogy félbe is kellett szakítani miatta a balatoni bulizást a saját egyetemi haverjaimmal, hogy odaérjek időben. A barátnőmet felhívtam, hogy csak egy héttel később találkozzunk, kiakadt, veszekedni kezdett, elköszöntem, és letettem.

A vonaton egész végig aludni akartam, mert rettentő másnaposan indultam útnak, de egy pillanatra sem hunytam le a szemem az izgatottságtól, és ezen nem segített a kétórás ácsorgás a határon: mintha nem is lett volna forradalom, vagy már el is felejtették? Ebben az országban képtelen bármi is megváltozni, jellemző, ugyanennyit álltunk régen is, a diktatúra alatt, ugyanígy rettegtünk a határőröktől, apát pedig sosem láttam olyan idegesnek, mint amikor először jött velünk, a változások utáni első adandó alkalommal, amikor el tudott szabadulni, remegett a keze, mikor az útlevelét odaadta a tányérsapkásnak, de az bele se nézett, csak ráütötte a pecsétet, mint mindenki máséra: akkor tényleg azt hittük, nagyot fordult a világ.

Kimentem a folyosóra, hajnalodott, a távolban már ki lehetett venni Déva várának körvonalait. Rágyújtottam, mint amikor tizenhat évesen először utaztam egyedül, szinte végig a folyosón álltam, és fújtam a füstöt a sebtében vásárolt Symphoniából. Borbála persze egyből rájött, amikor leszálltam a vonatról, olyan bűdös lehettem, mint egy hamutartó. Szerintem nem bánta igazán, azt hiszem, úgy gondolta, a férfi mind dohányzik, ez a világ rendje – csak apám volt kivétel –, mégis leszidott, mert a férje, aki világlátásban láncdohányos volt, nem sokkal azelőtt halt meg tüdőrákban. Örültem, hogy féltett, és utáltam, hogy lebuktam. Kinyitottam az ablakot, megcsapott a hideg hajnali levegő, kihajoltam, és élveztem a metsző szelet, jólesett, mintha jeges vízben zuhanyoznék, elfogott a szabadság érzése, üvöltöni szerettem volna bele a tájba, de nem mertem ennyire elengedni magam. A régi utazásokon mindig itt éreztem át, hogy megérkeztünk Erdélybe, apa hazájába, itt kezdődött az egy hónapnyi varázs, gyerekkoromban itt töltöttem minden júliust. Néztam a várat, hallgattam a sínek megunthatatlan kattogását – kiskoromban azért akartam mozdonyvezető lenni, mert imádtam ezt a hangot, különösen, amikor a szerelvény fékezés nélkül csattogott keresztül a váltókon –, és eszembe jutottak a mesék, történetek, amiket anya mondott utazás közben, egyszerre az összes, a Kőműves Kelemen, az Ábel, Benedek Elek meséi, Nyirő József havasi történetei, Dévától Brassóig egész úton beszélgettünk. Anya tősgyökeres pesti volt, azon belül belvárosi, mindig is idegen maradt számára ez a világ, és bár igyekezett beilleszkedni, jól érezni magát, sőt, a hegyi túrákat kifejezetten élvezte, mégsem

bánta soha, ha hazamentünk, csak Borbálát sajnálta hátrahagyni, nagyon jó barátnők voltak.

Azon tépelődtem, hogyan fogok beilleszkedni egy vadidegenekből álló csapatba, ez nekem sosem ment. Rémálmaim voltak attól, hogy kívülállóként megjelenek valahol, és ott állok egyedül, senki nem foglalkozik velem, tanácstalanul téblábolok: kiver a víz ettől, sosem voltam ehhez elég magabiztos.

Mikor késő délelőtt végre megérkeztem Brassóba, senki nem várt a pályaudvaron, ami eddig egyszer sem fordult elő, Borbála, Laci és nagymama, később csak Borbála a gyerekekkel mindig ott voltak a mozdony elejénél, és fürkészték az érkezőket, kerestek minket komoly arccal, mindig ugyanúgy, ez is egy rituálé volt, a megérkezés hagyománya. Az egyetlen hely, ahová mindig öröm volt megérkezni. Csecsemőként utaztam először: ezek szerint ez a huszadik utam, a sokadik egyedül, és apával mindössze háromszor. Mindennek össze kellett dőlnie, hogy végre számára is megnyíljon a határ.

Szóval kiderült, hogy Laci beteg, nem jön velünk. Majdnem én is lemondtam az egészséget, de Borbála rám parancsolt: elég legyen a nyafogásból, elmész és jól érezd magad, punktum, tudjuk mindannyian, hogy alig vártad már, hogy legyen itteni társaságod. Kellenek barátok, hogy jöhess akkor is, ha én már nem leszek. De Laci... akartam mondani, Borbála közbevágott: Laci mindig várni fog, de ideje a magad lábára állnod.

Végül tízen indultunk el, kilenc ismeretlen és én. A vasútállomásra késve érkeztem, a lakótelepen, ahol Borbála lakott, két trolit is el kellett engednem, mert nem fértem fel rájuk a nagy hátizsákkal. Futtában néztem meg a kijelzöt, Zernesti, hetes vágány, fordultam, rohantam tovább, közben majdnem fellöktem egy lányt, aki piros hátizsák alatt görnyedezett: bocsk, böktem oda és futottam, eltévedtem, visszafordultam, végre megtaláltam az irányt, átfúrtam magam a tömegben, egy pillanatra megint megláttam a lányt, tempósan haladt rövid kis sortjában át az aluljárón. Végre meglett a vonat, előtte a kis csapat türelmetlenül várt rám, köztük a már ismerős piros hátizsákos lány. Sziasztok, mondtam: felszállunk?

Folyosó melletti ülésen ültem, a többiek körös-körül, és rengeteget beszéltem. Ha ideges vagyok, vagy jó

Napkorong, 2009

benyomást akarok tenni, kényszeresen szónokolni kezdek, ha pedig még kérdezetnek is, abba se tudom hagyni. Az út alig egy óra volt, végig én tartottam szóval a társaságot, mindent elmeséltem magamról, megnyíltam, mint egy csap, ömlött kifelé belőlem minden történet, adat, ők hallgattak, fogalmam sincs, megjegyeztek-e valamit ebből az áradatból. Elmeséltem nekik, hogy agrár egyetemre járok, hogy nem igazán érdekel, de legalább biológiával foglalkozhatok, azt szeretem, anyám is biológus, tanár, innen az „ihlet”, de sosem fogok termelésben dolgozni, igazából fogalmam sincs, mit akarok csinálni a diploma

után, van még négy évem eldönteni, a barátnőm még gimnazista, régóta járunk, ő két évvel fiatalabb, bölcsész akar lenni, angol szakra megy jövőre, ha felveszik, majdnem különváltunk, amikor tavaly elvittek katonának, de végül megvárt, most otthon maradt, nem egy túrázós típus, egyébként pedig egyenesen a Balatonról jövök, a csoporttársaimmal buliztunk éppen, amikor jött a hívás, és örülök, hogy itt vagyunk, tényleg, hová is megyünk? A folyosó túloldalán, az ablaknál két lány ült, egy barna, és a már ismerős szőke, aki, úgy éreztem, szemmel tart, figyel, de ha ránéztem, félrefordult, halkán csevegett a barnával, mint régi barátok. Néha rápillantottam, láttam, hogy az arcomat figyel, ilyenkor zavaromban elhallgattam, majd folytattam, ahol abbahagytam, igyekeztem nem törődni vele.

Másfél órát mentünk a vonattól a tűző napon, izzadtam a hátizsák alatt, végül egy tisztáshoz értünk, dús volt a fű, benne színes virágok, patak kis híddal, nagy, árnyat adó tölgyfák, idilli volt a csend: ilyen tökéletes hely nincs is!, kiáltottam lelkesen, a többiek mosolyogtak, nekik talán termé-

szetes az ilyesmi. Segítettek felverni a sátramát, egész kis tábor épült kevesebb, mint egy óra alatt. Néhányan hozzáláttak a főzéshez, mire én is elkészültem és beköltöztem a sátramba, már rottyogott a paprikás krumpli. Került pár sör is, ittunk, azután ettünk, megegyeztünk, hogy ez bemelegítő nap, ezért délután szabad foglalkozás lesz, mindenki azt csinál, amit akar. A korai kelés, az étel, a sör és az izgalmak elbágyasztottak, majd' elaludtam, amikor a szőke lány megállt előttem, túrabakancsot viselt és tigrismintás bikinit, intett, hogy kövessem. Gondolkodás nélkül mentem utána.